

HYPERION'S KLACHT,

DOOR

BOB SPOELSTRA.

'k Heb mijn handen gescheurd aan de koperen hengsels
van der hemelen deur, die mijn dreuningen droeg;
mijn schedel omtressen de sliertende zengsels
van 't goudene haar, waar de bliksem in sloeg.

Nu zit 'k op de rand van de zinkende aarde....
de luchten verbleken.... mijn schoudren zijn vaal....
door mijn vingers verglijden de kruimels, die 'k gaarde
van 't godenfestijn in de hemelenzaal.

Het zonnevuur, zinkend in brandende strepen
door waggelende wolken, omsloot eens mijn hand,
en 'k sloeg hunne blinkende tot brandende repen,
en droeg hen ten gordel en voorhoofdsband.

Eéns brak ik de donkere nachtvruchten open;
den morgen ontpelde ik aan peerlende schaal;
ik liet door mijn vingers de uren verlopen,
en leunde in de hemelen ten avondmaal.